

CHRISTELIJKE FELLOWSHIP hjms

Geliefde broeders en zusters, in deze bijbelverkondiging wil ik enkele woorden wijden aan het in christelijke kringen gebruikelijke fenomeen “*fellowship*”. Met deze engelse term wordt de onderlinge gemeenschap van broeders en zusters in Christus bedoeld.

Wat zegt het Woord van God over fellowship?

Laten we beginnen met het lezen van Ps. 133:1-3 – “*1 Een lied Hammaäloth, van David. Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het, dat broeders ook samenwonen! 2 Het is, gelijk de kostelijke olie op het hoofd, nederdalende op den baard, den baard van Aäron, die nederdaalt tot op den zoom zijner klederen. 3 Het is gelijk de dauw van Hermon, en die nederdaalt op de bergen van Sion, want de HEERE gebiedt aldaar den zegen en het leven tot in der eeuwigheid.*”

Om maar met de deur in huis te vallen, broeders en zusters, de Heer wil juist dáár op die fijne, onderlinge gemeenschap Zijn overvloedige zegeningen uitstorten en het eeuwige leven vestigen. Ja, beter gezegd, Hij bevéélt zelfs, dat juist daar Zijn zegeningen vallen. Hoe verstandig is het daarom om Gods aanwijzingen voor ware fellowship ter harte te nemen.

Échte christelijke fellowship vergt blijde, vurige en door Jezus gereinigde harten

Ps. 133:1 spreekt van “*een lied Hammaäloth*”. Deze term kan men vinden in de aanhef van de psalmen 120 t/m 134. De Hebreeuwse term “*Hammaäloth*” (המעלות) betekent “*de opkomst, de opgangen*”.

De psalmen 120 t/m 134 werden door het volk van Israël gezongen, als zij vanuit het gehele land in grote pelgrimskaravanen gezamenlijk optrokken naar de tempel te Jeruzalem om daar de grote, jaarlijkse feesten te bezoeken en gemeenschap met elkaar te hebben.

Dan waren hun harten verblijd en vol verwachting van de heerlijke dingen, die zij zouden gaan meemaken. Dan waren zij blij, dat ze elkaar weer zagen. Dan waren hun harten gevuld met liefde voor God, vanwege al het goede dat Hij voor hen had gedaan. Dan zongen zij van vreugde, terwijl zij voortgingen.

Stelt u zich eens voor, dat zij nog beneden in het dal waren en dan omhoog keken naar de stad Jeruzalem en in de verte die prachtige tempel zagen, de plaats waar God woonde. Wat moeten hun harten geborrelt hebben van vreugde en van opluchting, dat zij bijna aan het einde van hun zware reis waren gekomen. Broeders en zusters, aanschouwt u met uw geloofsblik uw toekomstige woonplaats, het Nieuwe Jeruzalem (Hebr. 11:10,13-16)? Bent u naar deze stad op weg?

Waarom heten deze psalmen “*liederen Hammaäloth*” (“*opkomst, opgangen*”)? Meestal verklaart men deze term door te wijzen op het feit, dat Jeruzalem hoog op de bergen was gelegen. Wilde men naar Jeruzalem, dan moest men omhoog klimmen. Wel, naar mijn mening is dit juist, maar is er ook nog een diepere betekenis.

Want in de Hebreeuwse taal is het bezoeken van Jeruzalem altijd een “*opgang*”, maar is ook het gaan naar Israël vanuit een ander land letterlijk een “*opgang*”. Het verlaten van Jeruzalem is in de Hebreeuwse taal altijd een “*afdeling*”, maar ook het verlaten van het land Israël is een letterlijke “*afdeling*”.

Dit plaatst het geheel in een bredere context. Iedereen die op weg is naar het land Israël (een geestelijk typebeeld van Gods domein waar Zijn volk woont) gaat geestelijk omhoog en is dus in een opgang. Iedereen die op weg is naar Jeruzalem (het typebeeld van het Nieuwe Jeruzalem, de Bruid van Christus) gaat eveneens geestelijk omhoog. Maar evenzo daalt men af, wanneer Gods domein, Gods volk of de Bruid geestelijk wordt verlaten.

Een geweldig voorbeeld van deze waarheid kunnen we lezen in Luk. 24:13-35. Na de dood en begrafenissen van Jezus verlieten twee volgelingen van Jezus teleurgesteld de stad

Jeruzalem om op weg te gaan en af te dalen naar het onbeduidende dorpje Emmaüs, dat “lauwe wateren” betekent. Maar Jezus ontmoette hen op deze weg van geestelijke afdaling en verklaarde hen al hetgeen er gebeurd was en waarom. Hierna keerden zij om en gingen met een hart vol blijdschap weer omhoog naar Jeruzalem op weg naar de gemeenschap van discipelen om hen te vertellen, dat Jezus waarlijk leefde. Deze discipelen hadden inmiddels reeds een ontmoeting met de opgestane Heiland ervaren.

Luk. 24:13-17,32-35 – *“En zie, twee van hen gingen op denzelfden dag naar een vlek, dat zestig stadiën van Jeruzalem was, welks naam was Emmaüs; En zij spraken samen onder elkander van al deze dingen, die er gebeurd waren. En het geschiedde, terwijl zij samen spraken, en elkander ondervraagden, dat Jezus Zelf bij hen kwam, en met hen ging. En hun ogen werden gehouden, dat zij Hem niet kenden. En Hij zeide tot hen: Wat redenen zijn dit, die gij, wandelende, onder elkander verhandelt, en waarom ziet gij droevig? En zij zeiden tot elkander: Was ons hart niet brandende in ons, als Hij tot ons sprak op den weg, en als Hij ons de Schriften opende? En zij, opstaande ter zelfder ure, keerden weder naar Jeruzalem, en vonden de elven samenvergaderd, en die met hen waren; Welke zeiden: De Heere is waarlijk opgestaan, en is van Simon gezien. En zij vertelden, hetgeen op den weg geschied was, en hoe Hij hun bekend was geworden in het breken des broods. “*

We zien in dit verhaal hoe cruciaal voor de waarachtige, onderlinge fellowship het bezitten van een brandend hart voor Jezus is en het praktiseren van een geestelijk leven dat omhoog voert. Omhoog naar het Nieuwe Jeruzalem, naar de Bruid van Christus. Een lauw en teleurgesteld hart doet ons echter geestelijk afdalen en de gemeenschap van kinderen Gods verlaten. Maar zodra de blijdschap in Christus onze harten weer vult en wij weer vurig voor Hem worden, keren wij ons om en begeven wij ons weer naar de onderlinge gemeenschap met onze broeders en zusters toe.

En dáárom zegt het Woord van God in Ps. 133:1 dat het goed en lieflijk is als broeders (en zusters) samenwonen, dat wil zeggen samenkomen in geestelijke eenheid. Want zij zijn allen door het Bloed van Jezus vrijgekocht en nieuwe schepselen geworden.

In échte christelijke fellowship ontbreekt de zalving van de Heilige Geest niet

God beschouwt de waarachtige, geestelijke fellowship van zijn kinderen als de kostelijke olie op het hoofd van Aäron, waarmee hij tot hogepriester werd gezalfd. Ps. 133:2 – *“Het is, gelijk de kostelijke olie op het hoofd, nederdalende op den baard, den baard van Aäron, die nederdaalt tot op den zoom zijner klederen.”*

Broeders en zusters, het zal u niet onbekend zijn, dat deze heilige zalfolie verwijst naar de zalving van de Heilige Geest.

In Ex. 30:25,30 kunnen we lezen over die oliezalving: *“En maak daarvan een olie der heilige zalving, een zalf, heel kunstiglijk gemaakt, naar apothekerswerk; het zal een olie der heilige zalving zijn. Gij zult ook Aäron en zijn zonen zalven, en gij zult hen heiligen, om Mij het priesterambt te bedienen.”*

God gaf aan Mozes het bevel om Aäron (en diens zonen) tot priester te zalven met een speciaal vervaardigde, heilige zalfolie. Hij werd gezalfd om God te dienen. Deze zalving was een heiliging, dat wil zeggen, een afzondering om God te dienen. Aäron werd apart gezet. Mozes goot daarbij de olie overvloedig op zijn hoofd en dan vloeide de olie via zijn baard op zijn kleding. Zelfs tot aan de zomen van zijn kleding. Zijn gehele lichaam werd dus overvloedig met de olie gezalfd en daarmee geheiligd voor de dienst aan God.

De zalving werd en wordt dus gegeven om God te dienen!

Welke relatie heeft de oliezalving met de Heilige Geest nu precies met fellowship, broeders en zusters, zoals Ps. 133:2 stelt?

Als wij in de onderlinge gemeenschap met elkander steeds (en niet uitsluitend in de gemeenschappelijk diensten) één van geest en één van verlangen zijn, dan is die gemeenschap als de heilige zalfolie, die het gehele lichaam heiligt. De gemeente, dus het Lichaam van Jezus Christus (maar ook wijzelf individueel), wordt geheiligt, toebereid en klaargemaakt in de onderlinge gemeenschap met elkaar, dóór de zalving van de Heilige Geest. Zodat wij werkelijk dienstbaar aan God kunnen zijn, op de manier zoals Hij dat verlangt. Om werkelijk als kinderen Gods het licht te schijnen voor Hem.

Ja, de zalving met de Heilige Geest is bedoeld om God te dienen en voor Hem te schijnen. Dit is zó uitermate fundamenteel, dat God dit ook in de Hebreeuwse grondtekst heeft vastgelegd. "Olie" is in het Hebreeuws "sjemen" (שמן), dat wil zeggen "vet, vettigheid, olie". Maar dit woord is afkomstig van de stam "sjaman" (שמן) dat allereerst "schijnen" betekent, en vervolgens ook "olieachtig, vet maken". Waarom schijnen? Omdat goede olijfolie glanst en schijnt. Van het schijnen en glanzen van de olijfolie kan de kwaliteit worden afgeleid. Elke persoon op wie de zalving van (de olie van) de Heilige Geest rust, schijnt en glanst voor Jezus. Op waarachtige, onderlinge fellowship rust eveneens die zalving, waardoor we schijnen en glanzen voor de Heer. Oh, broeders en zusters, is God niet wondervol? Verlangt u hier niet naar?

Échte christelijke fellowship geeft verfrissend geestelijk leven

Déze fellowship is in Gods ogen uitermate kostbaar. Kostbaar als de heilige zalving van de Heilige Geest, maar óók essentieel en verfrissend als de dauw op de bergen van Hermon en van Sion. Zeker in een land als Israël met z'n droge, hete klimaat was de dauw onontbeerlijk. Ps. 133:3a – *"Het is gelijk de dauw van Hermon, en die nederdaalt op de bergen van Sion,..."*

Broeders en zusters, God gaf aan Israël de dauw. Het was Zijn zegen (Gen. 27:28; Deut. 33:13,28; Hagg. 1:10). Maar de dauw, het vocht dat 's ochtends op de planten ligt en leven geeft, is ook het beeld van het Woord van God. De bijbel vergelijkt het Manna, waarmee Israël in de woestijn werd gevoed, met dauw.

Ex. 16:13-15 – *"En het geschiedde aan den avond, dat er kwakkelen opkwamen, en het leger bedekten; en aan den morgen lag de dauw rondom het leger. Als nu de liggende dauw opgevaren was, zo ziet, over de woestijn was een klein rond ding, klein als de rijm, op de aarde. Toen het de kinderen Israëls zagen, zo zeiden zij, de een tot den ander: Het is Man, want zij wisten niet wat het was. Mozes dan zeide tot hen: Dit is het brood, hetwelk de HEERE ulieden te eten gegeven heeft."*

Het hemelse brood Manna is het typebeeld van het Woord van God. Maar ook nú nog geeft God ons het levende Brood uit de hemel, Zijn Woord, namelijk Jezus Christus.

Joh. 6:31-35 – *"Onze vaders hebben het Manna gegeten in de woestijn; gelijk geschreven is: Hij gaf hun het brood uit den hemel te eten. Jezus dan zeide tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg ik u: Mozes heeft u niet gegeven het brood uit den hemel; maar Mijn Vader geeft u dat ware Brood uit den hemel. Want het Brood Gods is Hij, Die uit den hemel nederdaalt, en Die der wereld het leven geeft. Zij zeiden dan tot Hem: Heere, geef ons altijd dit Brood. En Jezus zeide tot hen: Ik ben het Brood des levens; die tot Mij komt, zal geenszins hongeren, en die in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten."*

Waarachtige fellowship schenkt dus leven aan de kinderen Gods, nét zoals de dauw leven schonk aan de in de hete zon verdroogde planten en nét zoals het Manna dat in de woestijn deed aan het hongerige volk van Israël. Omdat de dauw van het levende Brood uit de hemel, het Woord van God, steeds overvloedig aanwezig zal zijn. God schenkt die overvloed omdat Hij een behagen heeft in fijne, onderlinge, christelijke gemeenschap. Door de fellowship met de broeders en zusters in Christus wordt het geestelijke leven opgebouwd.

In échte christelijke fellowship worden de zonden in liefde verzoend

Maar, geliefde broeders en zusters, er is nóg een belangrijk punt verbonden aan de dauw. “Dauw” is in het Hebreeuws “tal” (טַל). “Tal” betekent gewoon “dauw”. Maar “tal” is afkomstig van de werkwoordstam “tala” (טָלַל) dat “bedekken, overdekken” betekent. En hiermee zijn we gekomen tot een heel belangrijk aspect van fellowship, namelijk de aanwezigheid van liefde, die net zoals de dauw alle dingen bedekt.

1 Cor. 13:7 – “Zij (d.i. de liefde) bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen.”

Als er sprake is van waarachtige, onderlinge fellowship, dan heerst er óók de liefde, zoals omschreven in 1 Cor. 13. Met name zal er dan sprake zijn van bedekkende liefde, namelijk van een houding van het hart, welke het niet fijn vindt om elkaar steeds weer op fouten te wijzen of om andermans zonden, fouten of gebreken breed uit te meten en er voortdurend met anderen over te praten. Natuurlijk wordt hiermee niet het vergoelijken van de zonde bedoeld. Bepaalde zonden zijn beslist niet acceptabel. Doch er wordt wél een nederige houding bedoeld, om alert te zijn op eigen fouten en gebreken en de bereidheid om voor elkaar te bidden.

Het in 1 Cor. 13:7 gebruikte Griekse woord voor “bedekken” is “stego”, dat onder andere betekent “beschermen door te bedekken, beschutten, in zwijgen hullen”. Ieder kind van God zou deze hartegesteldheid moeten hebben. Namelijk een houding om de broeders en de zusters in Christus te willen beschermen en beschutten. Met deze houding is er geen enkel verlangen om over elkaars fouten te praten.

Als waarachtige liefde in een gemeenschap van kinderen Gods aanwezig is, dan worden de onderlinge geschillen verzoend. Als nieuw geboren schepselen heeft God ons immers de bediening der verzoening gegeven (2 Cor. 5:18).

Geliefde broeders en zusters, als bezoekers van deze website bent u ervan op de hoogte dat de historische, Israëlitische tabernakeldienst als schaduw-, cq. typebeeld van Gods raadsplan een regelmatig terugkerend thema op deze site is. In “[BRANDOFFERALTAAAR van de Tabernakel \(2\) – het](#)” werd behandeld, dat het Hebreeuwse woord voor “verzoenen” (bijv. Lev. 1:4) van de Hebreeuwse stam “kaafar” (כָּפַר) komt, dat letterlijk “bedekken, met pek of lijm bestrijken, bepekken” betekent.

Als wij dit goed op ons laten inwerken, dan mogen we verstaan dat God door aan ons de “bediening der verzoening” te geven, ons in feite de “bediening der bedekking” heeft gegeven. Dit is de ware “bediening der liefde”. God vraagt van ons dat wij ons met elkaar verzoenen. Hoe? Door met het kostbare, dierbare Bloed van Jezus Christus alle zonden en onderlinge geschillen te reinigen en te bedekken.

Mijn broeders en zusters, moeten wij ons daarom niet identificeren met de zonden van onze broeders en zusters door voor hen voorbede te doen? Wij begaan toch dezelfde zonden als zij? Wij zijn toch niet beter dan zij? Moeten wij niet voor hen bidden, zélf als zij ons pijn hebben gedaan? Bad Jezus, terwijl Hij aan het kruis hing, niet voor Zijn moordenaars de woorden: “Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen” (Luk. 23:34)? Bad Stefanus voor zijn moordenaars niet woorden van gelijke strekking (Hand. 7:60)? Vereenzelvigde de profeet Daniël zich niet met de zonden, die zijn landgenoten tegen God hadden begaan (Dan. 9:4-10)?

Oh, broeders en zusters, het is zó belangrijk om voor elkaar te bidden en aan God te vragen om de anderen, óók degenen die ons zo’n pijn hebben gedaan of ons zoveel kwaad hebben berokkend, te vergeven. Want wij hebben dezelfde zonden begaan en doen ze zelfs soms nog steeds. Wanneer wij Gods grote, onverdiende genade van vergeving hebben ontvangen, dan behoren wij in de gebeden te strijden, opdat onze broeders en zusters dezelfde genade óók mogen ontvangen.

Dit deed ook Job! En pas nádat Job had gebeden voor zijn vrienden (en hen dus ook had vergeven), die hem met onzorgvuldig gekozen woorden zóveel pijn hadden gedaan, toen

pas verlostte God hem en zegende hem overvloedig. Job. 42:10 – *“En de HEERE wendde de gevangenis van Job, toen hij gebeden had voor zijn vrienden; en de HEERE vermeerderde al hetgeen Job gehad had tot dubbel zoveel.”*

Op échte christelijke fellowship volgt Gods overvloedige zegen

Op deze houding van onderlinge verzoening en vergevingsgezindheid volgen Gods overvloedige zegeningen. Ps. 133:3b – *“....., want de HEERE gebiedt aldaar den zegen en het leven tot in der eeuwigheid.”*

Ziet u, hoe belangrijk waarachtige, christelijke fellowship is? Dus fellowship, die zich niet alleen uit in het fysiek samenkomen tijdens de onderlinge kerkdiensten of de gemeenschappelijke kerkdiensten met andere gemeenten, maar ook de géestelijke fellowship die zich in onze gebedskamers voltrekt. Want het onderling in de diensten samenkomen sec is niet uitsluitend en persé fellowship. Dáár, waar wij in het verborgene in de gebeden strijden voor onze broeders en zusters, vindt ook fellowship plaats. Dán zal God zegenen en eeuwig leven schenken.

Échte christelijke fellowship werkt als communicerende vaten

Indien we waarachtige, geestelijke gemeenschap met elkaar willen hebben, dan moeten we zijn als communicerende vaten of glazen stolpen, die via een buisje met elkaar in een open verbinding staan en waarbij elke verstopping en elke belemmering is opgeheven.

Ik herinner mij de natuurkundelessen op school nog goed. Stel, dat er twee glazen stolpen of vaten zijn. De ene is vol, terwijl de andere voor een kwart met een vloeistof is gevuld. Beide vaten zijn onderling verbonden via een buisje met daarin een gesloten kraantje. Zolang het kraantje gesloten blijft, blijft de situatie zoals die is: namelijk één vol vat en één gedeeltelijk gevuld vat. Maar als het kraantje wordt geopend, dan zal uit het volle vat de vloeistof naar het andere vat stromen, tótdat het vloeistofpeil in beide vaten exact even hoog is. Dit fenomeen heet communicatie of communiceren!

Het woordenboek verklaart *“communiceren”* als *“het met elkaar in verbinding staan”*. Dit is ook ware fellowship! Namelijk met elkaar in verbinding staan, het delen van je bezittingen (geestelijk en materieel) met de ander. Niet dat de ene broeder denkt: *“Ik ben veel geestelijker dan hij, ik kan veel meer, ik bezit veel meer, ik ben veel meer”*. Neen, mijn broeders en zusters, laten wij de onderlinge verstoppingen wegdoen. Dan zal onze overvloed naar onze andere broeder of zuster toestromen, terwijl zijn of haar overvloed naar ons toe zal stromen. Dat is fellowship!

Laten we enkele bijbelteksten lezen, die ons de werking van communicerende vaten en dus van fellowship verklaren.

Fil. 2:1-5 – *“Indien er dan enige vertroosting is in Christus, indien er enige troost is der liefde, indien er enige gemeenschap is des Geestes, indien er enige innerlijke bewegingen en ontfermingen zijn; Zo vervult mijn blijdschap, dat gij moogt eensgezind zijn, dezelfde liefde hebbende, van een gemoed en van een gevoelen zijnde. Doet geen ding door twisting of ijdele eer, maar door ootmoedigheid achte de een den ander uitnemender dan zichzelf. Een iegelijk zie niet op het zijne, maar een iegelijk zie ook op hetgeen der anderen is. Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was;”*

Rom. 15:1,7 – *“Maar wij, die sterk zijn, zijn schuldig de zwakheden der onsterken te dragen, en niet onszelven te behagen. Daarom neemt elkander aan, gelijk ook Christus ons aangenomen heeft, tot de heerlijkheid Gods.”*

Geliefde broeders en zusters, in het begin van deze bijbelverkondiging bleek dat voor ware christelijke fellowship de aanwezigheid van blijdschap in Christus essentieel is. Zeker kent u allen het verhaal van de bruiloft te Kana, waar Jezus water in wijn veranderde (Joh. 2:1-10). De wijn was opgebraakt op dit bruiloftsfeest, zodat het feest gedoemd was te mislukken. Tótdat Jezus kwam en het wonder verrichtte.

Dit verhaal wordt uiteraard meestal van toepassing verklaard op het huwelijksleven, waar de onderlinge vreugde (wijn verwijst in geestelijke zin naar blijdschap) niet mag ontbreken. Vandaag echter wil ik dit verhaal zien in het kader van de onderlinge, christelijke gemeenschap. Immers, net zoals bij het bruiloftsfeest te Kana zijn er ook in christelijke gemeenten vaak veel gasten, die de vreugde van de wijn niet meer proeven. De blijdschap en vreugdewijn van de Heilige Geest ontbreekt in hun levens.

Hoe luidde echter Jezus' advies, nadat Hij had geconstateerd, dat de voor de persoonlijke reiniging benodigde watervaten leeg waren?

Jezus zei: *"Vul de watervaten met water"* (Joh. 2:7), want Hij zag dat er van de reiniging van het lichaam (geestelijk dus van de ziel) op deze manier niets meer terecht kon komen. Met andere woorden, Jezus bedoelde te zeggen: *"Maak alles onderling in orde, zet alles recht, neem elkander aan, buig je naar elkander toe, ruim alle hindernissen op"*.

En men gehoorzaamde en vulde de watervaten tot aan de rand toe.

En het grote wonder geschiedde. Het water bestemd voor de reiniging veranderde in wijn. Er was weer grote blijdschap én, de nieuwe wijn was beter (Joh. 2:9-10).

Geliefde broeders en zusters, wilt u dat God de onderlinge gemeenschap van de kinderen Gods in uw lokale gemeenten zegent? Maak dan alles in orde. Reinig uw hart. Zorg dat de blijdschap in Christus uw hart vervult. Ga op weg naar het hemelse Nieuwe Jeruzalem. Vul het vat van uw hart met reinigingswater, zodat God het kan veranderen in heerlijke wijn. Overloed van vreugdewijn, dat u vervolgens mag delen met uw broeders en uw zusters. Bedenkt u toch dat Jezus een vol vat was. Maar Hij kwam naar de aarde om Zichzelf geheel voor ons te ontledigen (Fil. 2:6-7). Maak alles in orde met uw broeders en zusters. Heb hen lief en bid voor hen. Bescherm en beschut hen en leg toch niet steeds weer de nadruk op hun fouten. Dan zal God met Zijn overvloedige zegeningen komen en nieuw verfrissend leven schenken. Ook in uw gemeenten.

Moge Jezus u rijkelijk zegenen. Amen.